

Lusse lelle

I början av december säger fröken Emma till sin klass:
”Nu ska ni få berätta hur ert lussefirande var förra året...”

Längre hinner hon inte innan Erik börjar berätta om hur strömmen hade gått och det blev kolsvart och...

”Vänta, vänta lite. Först tecknar ni, eller målar, vad ni minns. Sen får ni visa upp teckningen och alla får berätta sin historia, i tur och ordning.”

Hugo ritar en gammal Ford, med öppen motorhuv, och mitt på motorn står en bricka med lussekatter och pepparkakor inne i en lingonkrans. Med tuschpennan i ett stadigt grepp i handen, muttrar han buttert över sin mörka teckning. Titt och tätt stoppar han pennan i munnen och blir helt svart om läpparna. Man kan bli rädd för honom! Som han mumlar (mm, morr, dumma, ... aldrig, morr) och ser ut! Inget vill han förklara heller, fast alla frågar och frågar. Till sist får Hugo vara i fred, men det blir han visst inte gladare för.

Alicia är inte alls sän, utan berättar hela tiden hon ritar:

”Och det är i Brasilien, när vi hälsade på släkten, dom blev jätteförvånade när jag kom och väckte dom i nattlinnet och sjöng Lusse lelle och en av mina kusiner började gråta, men mamma gav honom en pepparkaka så han höll tyst, och pappa

fortsatte att sova, ingen fattade hur han kunde sova så högt som vi sjöng och vi hade bakat på kvällen innan så lussekatterna skulle vara färska, fast jag fick inte ha levande ljus i håret för det är farligt och kan börja brinna, eller stearinet rinner ner i ansiktet och det gör ont...”

Fröken säger att Alicia kan få berätta när teckningen är klar, för dom andra behöver kanske tänka och fundera på vad dom vill visa för kamraterna. Sen blir det tyst ett litet tag, tills Frida börjar fnissa. Hon fnissar först bara lite grann för sej själv, med näsan nere i en burk med färgkriter. Men Zelda får en vansinnig lust att fnissa hon med, och sätter sej bredvid Frida med huvudet tätt intill hennes. Det elektriska håret slår gnistor när dom viskar, och nu fnittrar båda två hejdlöst.

”Vi hade inga stearinljus, hihihhi”, kommer det från Frida.

”Så du, hihi, hade värmeljus i, fniss, håret”, fnittrar Zelda fram.

”Vad sa jag nyss?”, undrar Emma. ”Ni kan berätta när ni är färdiga.”

Rösten låter lite torrare än för en stund sen.

På Fridas papper växer en lucia fram, klädd i ett rödrandigt lakan, med prickiga tofflor på fötterna. På huvudet har lucian en frottéhandduk och högst upp står en pajform, full med värmeljus. Formen är fastknuten som en mössa.

”Så den inte ska halka snett eller ramla av”, förklarar konstnären.

Fröken suckar lite, medan Fridas kriter virvlar fram och sätter dit svarta pepparkakor, gröna lussebullar och skakiga noter som hoppar ur munnen på lucian. Och sist en stjärngosse med röd strut.

”Färdig! Får jag berätta nu?”

”Ja, ja, vi kan ta din saga först”, stönar Emma och sätter sej tungt ner på en stol.